Č. 2210.

Státní občanství: * § 41 zák. čl. L z r. 1879 zakládá pro vdovu právní nárok za podmínek tam uvedených na opětné udělení státního občanství.

(Nález ze dne 11. dubna 1923 č. 18.154/22.[1])

Věc: Vilma K. v B. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Nařízené rozhodnutí zrušuje se provady řízení.

Důvody: Podáním ze dne 31. března 1920 zažádala st-lka u purkmistrovského úřadu v Bratislavě o znovuudělení zdejšího státního občanství uvádějíc, že až do svého provdání, t. j. do roku 1879 byla tamtéž příslušná. Provdáním za nadporučíka Caesara K., příslušného do Sarajeva, pozbyla této domovské příslušnosti, jakož i uherského státního občanství. Její manžel padl ve válce roku 1914, načež se vrátila v listopadu 1915 opět do Bratislavy, kde bydlí od té doby trvale. Žádala o přislíbení domovské příslušnosti a městský správní výbor jí vyhověl. Žádá tudíž, aby jí bylo zdejší státní občanství znovu uděleno podle § 41 zák. čl. L z r. 1879.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že st-lčině žádosti za udělení čsl. státního občanství nevyhovuje.

Stížnost do výroku toho podanou shledal nss důvodnou. Jak uvedeno, opřela st-lka svou žádost o znovuudělení zdejšího státního občanství výslovně o § 41 zák. čl. L z roku 1879, dle něhož ženu, jež sňatkem s cizincem pozbyla svého uherského státního občanství, jest k její žádosti opět přijati mezi uherské občany, ovdověla-li a bylo-li jí přislíbeno přijetí do svazku obce na zdejším území, a uvedla-li okolnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že zmíněné právě podmínky jsou v jejím případě dány.

Dle cit. doslovu zákona jest takovou vdovu za podmínek těch opět přijati za státní občanku (visszavehető v § 39), z čehož vyplývá, že zákon osobě takové založil právní nárok na opětné přijetí stanoviv takto po rozumu § 38 výjimku ze pravidel jinak pro udělení státního občanství platných, a jak patrno z §§ 8 a 11 nároku toho všeobecně neuznávajících.

Má-li však strana zákonný nárok na přiznání nějakého práva a není-li tudíž ponecháno pouhé úvaze úřadu, zda právo to jí přizná čili nic, náleží mu, zaujal-li k její žádosti odmítavé stanovisko, aby sdělil jí skutkové i právní předpoklady, z nichž dospěl k závěru, že přes onen zákonný předpis straně v daném případě právo to nenáleží, ať již proto, že není zde skutkových okolností zákonem předpokládaných, ať proto, že dle názoru úřadu je zde překážka, jež s právního hlediska brání mu žádosti strany vyhověti.

Žal. úřad, jak z jeho výroku patrno, nevyhověl tomuto požadavku správního řízení, omeziv se na pouhé zamítnutí st-lčiny žádosti a není

---

[1]) Stejně nález z 21. dubna 1923 č. 6532.

ani z jeho výroku, ani ze správních spisů patrno, jakými úvahami dal se vésti shledávaje st-lčin nárok neodůvodněným.

Touto neúplností stížil procesní postavení strany odňav jí možnost brojiti proti skutkovým nebo právním předpokladům nař. rozhodnutí a zabránil nss-u přezkoumati správnost a zákonnitost výroku toho, pročež bylo zrušiti výrok ten podle § 6 zák. o ss a ponechati úřadu, aby přihlížeje k uvedeným právě zásadám st-lčinu žádost znovu své úvaze podrobil a nové rozhodnutí o ní vydal.

Č. 2211.

Stavební právo: I. * Dohodnou-li se strany při stavební komisi o otázkách nespadajících do kompetence stavebního úřadu, nelze v pojetí dohody té do stavebního konsensu opatřovati nález podléhající judikatuře nejv. správ. soudu. — II. * Přístavbou ve smyslu §§ 25 a 14 stav. řádu pro Prahu rozuměti sluší jen ono stavební dílo, které by — kdyby se nepřipojovalo k stavbě stávající — mohlo býti pojímáno jako objekt stavební samostatně existující a určitému stavebnímu a hospodářskému cíli sloužící. Není proto přístavbou, když zdi stávající budovy se jen nepatrně zvyšují, třebas by se současně s tím — ale jen přeměnou stavby dosavadní a s použitím stavby staré — pořídilo nové patro. — III. Hájení veřejných zájmů chráněných stavebním řádem (zejm. též zájmů zdravotních a komunikačních) je věcí stavebního úřadu obecního jako úřadu, který vykonává jen funkce úřední, nikoli subjektivní práva obce.

(Nález ze dne 11. dubna 1923 č. 5837.)

Prejudikatura: Boh: 958, 1610 a 1810 adm.

Věc: Obec hlavního města Prahy (vrchní mag. rada Dr. K. Pilz) proti zemské správě politické v Praze (za zúčastněnou stranu M. K. adv. Dr. R. Rabl z Prahy) o povolení nástavby IV. patra na domě č. p. — II v Praze.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Zúčastněné straně se útraty nepřisuzují.

Důvody: Vlastník domu č. p. — v Praze-II M. K. zažádal, aby mu podle zákona ze dne 27. ledna 1922 č. 45 Sb. o stavebním ruchu povolena byla nástavba 4. patra. Magistrát po provedeném komisionelním řízení povolení odepřel m. j. z důvodu, že již nynější budova vystupuje z platné regulační čáry. K odvolání stavebníkovu zsp rozhodnutím žádané stavební povolení udělila m. j. s podmínkou, že nástavba povoluje se jako provisorium do odvolání; kdyby toho regulace okolí nutně vyžadovala, v případě výkupu domu obcí není stavebník oprávněn do kupní ceny započítati náklad na tuto nástavbu; v případě rozbourání domu je povinen postoupiti onen díl zastaveného pozemku, který přesahuje nyní schválenou čáru stavební, bezplatně a bez závad na rozšíření ulice. Závazky tyto jest povinen ve forme reversu vložiti do knih a provedení prokázati magistrátu před početím stavby.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí obcí pražskou nss byl nucen zabývati se především námitkou zúčastněné strany, že st-lka,